Onsjövallen 1974

Planproblem

Inte heller när det började handla om seriespel fanns det någon riktig hemmaplan för Södra. Laget fick från match till match försöka ordna med hemmaplan, vilket betydde att man i stort sett jagade norra länet runt för att hitta en matcharena. Ibland visste man inte på morgonen var man skulle spela senare på dagen. Seriespelet började under kriget då det utöver problem med plan också var svårt att få fullt lag, då många var inkallade. Ett tredje problem klubben fick tampas med var transporterna till matcherna. Detta löstes dock av 40-talets stora eldsjäl inom föreningen, Artur Pettersson. Med sin Ford U 7181 såg han till att laget kom till sina matcher, även om han ibland fick köra flera vändor. Med "7181", som den kallades, färdades man runt till de olika arenorna i Gunnilbo, Högfors m.fl. som fungerade som hemmaplan.

Under dessa första år hade man inte heller tillgång till någon klubblokal. Den lilla lada som stod under kraftledningen ute vid beteshagen på nuvarande Onsjövallen, fungerade som omklädningsrum. Till en början fick man byta om i höet men efter hand inredde man och till slut var det ganska bra förhållanden, om man bortser från att det var så trångt att man fick byta om i omgångar och att det saknades vatten.
Redan på den tiden handlade det om att kämpa för att få ekonomin att gå ihop. En dansbana byggdes i ”~unds backe” i Åvestbo. Där ordnade klubben festligheter med uppträdande och dans. För 15 öre kunde man svänga om med någon fjälla i den ystra dansen. Att arbeta samman pengar var ett annat alternativ och man högg åt Hedins för att få ordning på ekonomin.

Kris i klubben

1953 samlades man till krismöte. Anledningen var att spelarna började flytta till grannklubbarna. Vid det möte som beslutade om fortsättning deltog tretton man. Eftersom detta räckte till att ta ihop ett lag, beslutade man alltså att fortsätta verksamheten.
Efter detta kom så några nya från olika håll och därmed var krisen över. En starkt bidragande orsak till att klubben överlevde denna kris var att damhandbollen startade vid den här tidpunkten. Tjejer bakom allt kan man säga, för med flickorna i klubben kom också killarna åter. Detta gjorde att fotbollen började ta riktig fart.

En annan bidragande orsak till att man vid den här tidpunkten började ta allt fler medlemmar var den gemensamma samlingsplats man fick när klubblokalen vid Oti invigdes 1956. Denna lokal hade man på frivillig väg grävt ut i källaren på dåvarande Konsum (idag Oti Krog).
Under klubbens första tjugo år erövrade man väl inga större idrottsliga framgångar. 1958 började dock saker att hända. Inom loppet av två år avancerade man från division VI till IV. Därefter tillbringade man sju år i denna serie innan man 1966 tog steget upp i division III. Visserligen blev denna vistelse endast ettårig då man hamnade på elfte plats. Efter detta följde så ytterligare tre år i fyran innan man på nytt vann denna serie, denna gång i överlägsen stil. Segermarginalen var tolv poäng och laget inkasserade endast en förlust under hela säsongen.